

Tetiana Dynnik

ПОВЕРНЕННЯ ДО ЖИТТЯ!

BACK TO LIFE!

Яке оптимістичне словосполучення!!!

Як хочеться, щоб усі, кого торкнулась війна в Україні, ПОВЕРНУЛИСЬ до повноцінного, щасливого, яскравого, наповненого цікавими подіями життя, бажано в рідних містах, рідних домівках...

Багато для кого це вже стало НЕМОЖЛИВИМ, тож повертатись до повноцінного життя треба тут, де ми вже потрошку адаптувались, знайшли друзів, другий дім .

Сьогодні, 10 грудня 2025 року триває 1386-й день від початку повномасштабного вторгнення. Це не просто цифри, не просто відлік часу, який змінив життя багатьох українців . Ми знаємо, що таке біль, втрати та боротьба за виживання...

Ми знаємо, що таке депресія і що таке ПОВЕРНУТИСЬ ДО ЖИТТЯ

Ці 1386 днів стали, зокрема, для моєї сім'ї, випробуванням у різних сферах життя (це : пошук роботи, житла з домашніми тваринами, спілкування із співвітчизниками, яких ніколи не знав, а вони стають такими рідними, і з тими, хто говорить іншою мовою (словаками), які відкрили нам свої серця, свої домівки, ділились одягом і їжею

Ми приїхали з Донеччини. Я і мої діти та онуки народились в дуже красивому, невеличкому і найдорожчому місті БАХМУТ, куди, як і в інші міста, лихо і біль прийшли несподівано.

Вибухи, тривоги, страх і навіть смерть знайомих, сусідів стали новою реальністю . Ми бачили, як руйнувались наші будинки, як страждали люди без електрики, без газу, без води, без опалення. Ми поїхали в евакуацію, бо був вже наказ військової адміністрації залишати місто, вивозити дітей. А

NÁVRAT K ŽIVOTU!

BACK TO LIFE!

Aké optimistické slovné spojenie!!!

Ako veľmi by sme si želali, aby sa všetci, ktorých sa dotkla vojna na Ukrajine, VRÁTILI k plnohodnotnému, šťastnému, pestrému životu naplnenému zaujímavými udalosťami — ideálne vo svojich rodných mestách, vo svojich domovoch...

Pre mnohých sa to však už stalo NEMOŽNÝM, a tak sa k plnohodnotnému životu musíme vracat' tu, kde sme sa už postupne adaptovali, našli priateľov a druhý domov.

Dnes, 10. decembra 2025, trvá 1386. deň od začiatku plnohodnotnej invázie. To nie sú len čísla, nie je to len odpočítavanie času, ktorý zmenil život mnohým Ukrajincom.

Vieme, čo je bolesť, strata a boj o prežitie...

Vieme, čo je depresia a čo znamená VRÁTIŤ SA K ŽIVOTU.

Týchto 1386 dní bolo pre moju rodinu skúškou v rôznych oblastiach života: hľadanie práce, bývania aj so zvieratami, komunikácia s krajanmi, ktorých ste nikdy predtým nepoznali, no stanú sa vám takí blízki...

A tiež komunikácia s ľuďmi, ktorí hovoria iným jazykom (Slovákmi), ktorí nám otvorili svoje srdcia, domovy, delili sa s nami o oblečenie a jedlo.

Pochádzame z Doneckej oblasti.

Ja, moje deti aj vnúčatá sme sa narodili v krásnom, malom a najdrahšom meste BAHMUT, kde — rovnako ako v mnohých iných mestách — prišlo nešťastie a bolesť nečakane.

Výbuchy, poplachy, strach a dokonca smrť známych či susedov sa stali novou realitou.

Videli sme, ako sa ničia naše domy, ako ľudia trpia bez elektriny, bez plynu, bez vody, bez kúrenia.

БАХМУТ тим часом руйнували в запеклих боях безперервно майже 10 місяців. БАХМУТ став містом- фортецею, уособленням сили і нескореності українських синів- захисників. Усі, БЕЗ ВИНЯТКУ, бахмутяни залишились без домівок. Та залишились спогади про вулиці, які стали руїнами

Нам довелось починати життя спочатку. Щоправда, минуле ще тримає за руку, але ми все більше звикаємо до нового життя.

Воно інше. Такого, як було, вже не буде.

Повертатись нікуди. Нажаль, це не розуміли навіть деякі українці, які (дай їм Бог!) могли на свята поїхати в Україну, зустрітись з рідними і друзями, побувати на консультації у свого доктора та ін.

Які я, наприклад, робила кроки BACK TO LIFE ?

Ще з 2022 року працюю як волонтерка в CENTRUM RODINY v Dúbravke. Прекрасний словацький колектив помагав нам, українцям, ми допомагаємо їм. Це співпраця, спілкування та ін.

Знаю, що багато хто працює в волонтерських організаціях AVE, " ОБЕРІГ" де з 22-го року плетуть маскувальні сітки, роблять окопні свічки, збирають речі для шпиталів пораненим бійцям. Тобто, знаходячись на відстані, підтримують оборону України.

Трошки докладніше про суто моє відродження. Мені 70 років. Я маю внучку Катерину, з якою ми тут робимо справжній культурний бум.

Катя навчається співу, тому ми серед українців знайшли багато талановитих, музично обдарованих людей і вирішили, що повернення до життя будемо робити через культуру, одночасно пропагуючи українську ідентичність.

Odišli sme do evakuácie, pretože bol už vydaný príkaz vojenskej administrácie opustiť mesto a odviezť deti. Medzitým bol BAHMUT v nepretržitých, tvrdých bojoch ničený takmer 10 mesiacov. Bahmut sa stal mestom-pevnosťou, symbolom sily a nezlomnosti ukrajinských synov — obrancov.

Všetci, bez výnimky, Bakhmutčania zostali bez domovov. Zostali len spomienky na ulice, ktoré sa zmenili na ruiny.

Museli sme začať život odznova. Minulosť nás síce ešte drží za ruku, ale čoraz viac si zvykáme na nový život.

Je iný. Taký ako predtým už nebude.

A niet sa kam vrátiť.

Žiaľ, to si neuvedomovali ani niektorí Ukrajinci, ktorí (nech im Boh žehná!) mohli počas sviatkov vycestovať na Ukrajinu, stretnúť sa s rodinou a priateľmi, zájsť na konzultáciu ku svojmu lekárovi atď.

Aké kroky BACK TO LIFE som napríklad urobila ja?

Od roku 2022 pracujem ako dobrovoľníčka v Centrum Rodiny v Dúbravke. Skvelý slovenský kolektív pomáhal nám, Ukrajincom — a my pomáhame im. Je to spolupráca, komunikácia a veľa ďalšieho.

Viacerí pracujú v dobrovoľníckych organizáciách AVE, „Oberih“, kde sa od roku 2022 pletú maskovacie siete, vyrábajú okopové sviečky, zbierajú veci pre zranených vojakov v nemocniciach. Teda aj na diaľku podporujú obranu Ukrajiny.

Trochu podrobnejšie o mojom osobnom znovuzrození.

Mám 70 rokov. Mám vnučku Katarínu, s ktorou tu vytvárame skutočný kultúrny boom.

Katka sa venuje spevu, a tak sme medzi Ukrajincami našli mnoho talentovaných, hudobne nadaných ľudí. Rozhodli sme sa, že návrat k životu budeme uskutočňovať cez kultúru, a zároveň propagovať ukrajinskú identitu.